

Horgol a

várkisasszony

Bőre, mint az alabástrom, apró csigákba fésült fürtjei, akár az ébenfa. Nemes várkisasszonyhoz illő méltósággal pillant le ránk — festményről. A modell: Szerencsi Éva.

— Ez a kép tulajdonképpen család — mondja a művésznő. — Az ügyes filmgyári festő egy fotót alakított át, mert szükség volt rá az egyik jelenetben. A forgatás végétével édesanyám megszerezte, és persze, a lakás fő helyére akasztotta.

— Ha az igazi Szerencsi Éváról készülne festmény, milyen emberi vonásoknak kellene tükröződnie rajta?

— Valahogy úgy lenne tökéletes a mű, ha a konokság, önfejlés a jó értelemben vett keménységgel, szívósággal párosulna, emellett egyenességet és egy kis optimizmust is tükröznie kellene a művésznak.

— Ez a „kis optimizmus” most megsokszorozódhat, hiszen az 1981—82-es évadtól ismét első színházában, a József Attilában játszik, s az ilyen fordulatok általában együtt járnak a bizakodással.

— Ez szó szerint is igaz. A színházban is ezzel írtuk alá a szerződést: „Bízzunk egymásban!” Nem ígértünk, nem terveztünk...

— Számos szép sikere színhelyétől, Miskolctól milyen szívvel vált meg?

— A társulatot nagyon-nagyon sajnáltam otthagyni. Persze, megfogadtuk, hogy nem szakadunk el teljesen: „Majd hívjuk egymást!”, „Találkozunk.”, „Feltétlenül jelentkezz!” és így tovább.

— Úgy látom, nem igazán bízunk benne.

— Hát... nem könnyű 180 kilométer távolságból fenntartani barátságokat. Ezt már átéltem, amikor elmentem Pestről. Mindössze két kapcsolat bírta ki a három évadot.

— Egyedül él. Állandó ingajáratban édesanyja és a saját lakása között...

— Ha csak egy napot vagyok otthon, már hiányzik anyu, amikor meg itt vagyok nála, vágyom az egyedüllétre, a saját tárgyaimra, bútoraimra.

— Férjhez menni nem akar?

— Dehogynem. Csak nem mindenáron. Szerintem egy közepes házasságnál is jobb egyedül. Meg aztán, mi nehezebben találunk magunknak társat. Egy privát embertől nem várhatom el, hogy alkalmazkodjon az én fejtegetéjére állított időbeosztásomhoz. A színészházasságtól pedig félek... Számomra az csak úgy képzelhető el, ha az egyik fél bizonyos fokig alárendeli magát a másiknak.

— Rajongok a szép tárgyakért. Talán az iparművészet, a lakberendezés köti le leginkább a figyelmemet. De szeretem a képzőművészet valamennyi ágát. Az irodalmat, a zenét azért nem említem, mert az szorosán összefügg a munkámmal.

— És az öltözködés? Amikor a fotózáshoz készülődött, alig akart beleegyezni, hogy egy-egy ékszer, bizsut tegyen fel a holmihoz...

— Erdekei a divat, követem is, de az egyszerű, sima dolgokat kedvelem. Ez persze nem jelenti azt, hogy semmiféle díszítési nem bírok elviselni magamon. Az alkalom szabja meg. Üzletekben, áruházakban lökdösődni utálok, ezért mindent megveszek, amit kéz alatt kínálnak. Egy-egy könnyebben elkészíthető darabot egyedül is megvarrok. Horgolni is szeretek, de csak olyan holmihoz fogok, amivel szinte egy ültő helyemben végzek. Annak örülök igazán, amit magam készítek el. És imádom az Ecseri piacot, különösen, ha Voith Ágival mehetek. Csodálatos szeme és fantáziája van... Nem járok fodrászhoz, kozmetikushoz, manikűrös még nem látta a kezem. Imádom főzni, táncolni, autót vezetni és dolgozni.

Íme, az igazi Szerencsi Éva — nem festményen, hanem a valóságban. Mai portréját a róla készült fotók illusztrálják. Tessék megtekinteni őket!

HAJNAL ÉVA